

Mindszent, 1884. október 14. – Szeged, 1959. szeptember 14.

Elemi iskolába és gimnáziumba Szentesen járt. A budapesti Királyi Magyar Tudományegyetemen végezte orvosi tanulmányait 1902 és 1907 között. 1915-ben a kolozsvári egyetemen magántanári képesítést szerzett. Elindítója és 1921-ig szerkesztője az Erdélyi Orvosi Lap című szaklapnak. Az első világháborúban ezredorvos, majd magántitkár volt. 1919-ig a kolozsvári egyetem belgyógyászati klinikáján gyakornok, majd tanársegéd. Ezt követően 1921 közepéig Kolozsvárott magánpraxist folytatott, mert megtagadta a román hűségeskü letételét. 1921-ben lett a szegedi Ferenc József Tudományegyetem belgyógyászati klinikájának tanársegédje, 1926-tól adjunktusa és nyilvános rendkívüli tanára. 1930-ban kinevezték a belgyógyászati klinika megbízott igazgatójává. 1931-től, mint nyilvános rendes tanár a belgyógyászati diagnosztikai klinika vezetője volt nyugdíjazásáig. Az egyetemen húsz éven át, 1950-ig tanszékvezető, 1944–1945-ben dékán, 1945–1946-ban rektor, 1946–1947-ben rektor-helyettes. 1946-ban a szegedi egyetem díszdoktorrá avatta.

1944-ben tudományos eredményei miatt mentesítették a zsidótörvények hatálya alól. Júliusban mégis deportálták, de pártfogói kérésére Bécs mellől visszahozták. Ezután Budapesten bujkált, majd októberben visszatért Szegedre. 1945-től két éven át vezette a szegedi egyetem belgyógyászati klinikáját. 1947–1948-ban az Orvostudományi Beszámoló főszerkesztője. 1949. szeptember végén nyugdíjazták. 1944 novemberében részt vett a Polgári Demokrata Párt szegedi megszervezésében. Az 1944. december 16-i népgyűlésen, Szeged képviselőletében választották az Ideiglenes Nemzetgyűlés tagjává. 1945 februárjában a Magyar–Jugoszláv Társaság elnöki tanácsának lett a tagja. 1945. szeptember 26-ától a Magyar–Szovjet Művelődési Társaság szegedi csoportjának alelnöke. 1945 után teljesen visszavonult a politikától.